

Буває, в вечірню годину,
Як сонце зайде і як роси
Упадуть на свіжі покоси,
Як склоняться квіти в долину,
Як вітром похилиться колос, —
Здається, що чую твій голос.

Здається, що чую те слово,
Як квітка пахуча, пещене:
«Вернися, мій милий, до мене,
А жити почнемо наново!»
Як срібло, так слово те лється:
«Вернися, вернися, вернися...»

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «Весною»](#);